

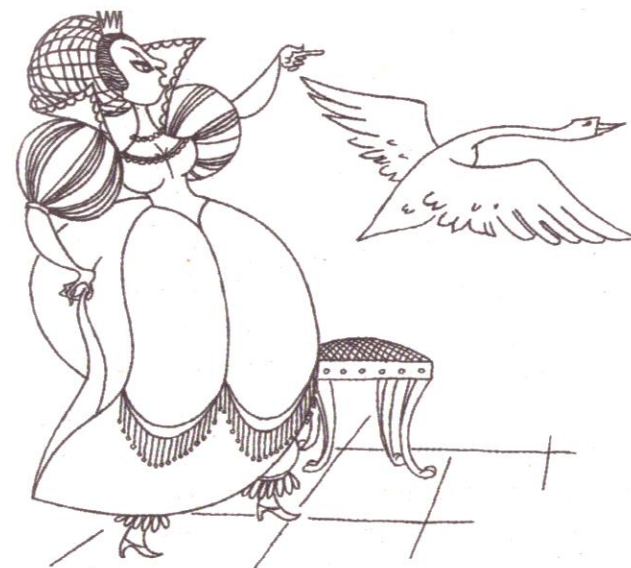
CUPRINS

CEI UNSPREZECE COCORI.....	3
HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI.....	25
FETIȚA CU CHIBRITURILE	33
PRINȚESA ȘI BOBUL DE MAZĂRE	38
RĂȚUȘCA CEA URĂTĂ.....	41
SOLDATUL DE PLUMB	56
DEGETICA.....	65
MICA SIRENĂ.....	81
GHIOCELUL.....	106
OMUL DE ZĂPADĂ	111

Editurii REGIS.

Tel/Fax: 021.222.26.16.

www.edituraregis.ro

CEI UNSPREZECE COCORI

Depart, depart, în țara unde se duc rândunelele când le gonește iarna de la noi, era un împărat care avea unsprezece feciori și o fată pe care o chema Elsa.

Cei unsprezece frați, unsprezece prinți, se duceau la școală cu decorații pe piept și cu spadă la șold. Scriau cu condeie de diamant pe tăblițe de aur, și spuneau frumos lecțiile pe de rost; cu un cuvânt toate la ei arătau că-s prinți.

Surioara lor Elsa, stătea într-un scăunel de cristal și răsfoia o carte cu poze, de-un preț așa de mare... cât o jumătate de împărăție.

Erau cu adevărat fericiți copiii aceștia, dar fericirea aceasta nu putea să țină în veci.

Tatăl lor, care împărătea peste tot cuprinsul, se însură a doua oară cu o împărătesă rea de mama focului și care nu-i iubea deloc pe copii. Ei simțiră asta

chiar din prima zi. Era sărbătoare mare; copiii se jucau, și lume după lume curgea mereu la palat. Atunci în loc să le dea copiilor, ca de obicei,

prăjituri și mere zaharisite, împărăteasa le trimise nisip într-o ceașcă de ceai, îndemnându-i să mănânce.

După o săptămână o trimise pe mica Elsa într-un sat, la niște oameni săraci; iar pe bieții prinți îi pârî la împărat de-atâtea rele închipuite, încât acesta de la o vreme nici nu se mai îngriji de dânșii.

—Duceți-vă în lume și trăiți cum veți ști, le zise haina împărăteasă. Zburați în văzduh, fiți păsări mari fără glas.

Dar ea nu putu să le facă tot răul pe care li-l dorea, căci în clipa aceea ei se schimbă în unsprezece cocori. Și, scoțând un țipăt ciudat, se înălțară în stol deasupra pădurii din preajma palatului.

A doua zi în zori, trecură prin fața cocioabei unde era surioara lor Elsa. Se rotiră în zbor de câteva ori, întinzându-și ciocurile și bătând din aripi. Dar surioara lor dormea, și nu-i auzi nimeni, nimeni nu-i zări. Se ridicară în slăvi și se făcură nevăzuți. Târziu își potoliră zborul deasupra unei păduri întunecoase, la marginea mării.

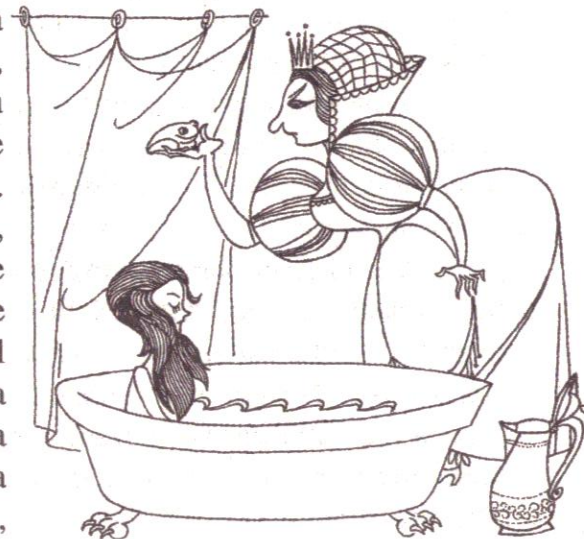
Biata Elsa se juca în cămăruța ei cu-o frunză, căci n-avea alte jucării. Făcuse în mijlocul frunzei o ferestruie prin care ea se uita la soare, și i se părea că în depărtare vede strălucind ochii fraților ei; și razele

soarelui care îi atingeau obrazul le simțea ca și cum ar fi fost sărutări de la frații ei.

Treceau așa zilele una după alta. Când vântul clătina încetișor tufele de trandafir din fața căsuței, el le șoptea: „Ce poate fi mai frumos decât voi pe lume?“ Și trandafirii legănându-se spuneau: „Drăgălașa Elsa“. Duminica, pe când bătrâna stătea pe prag citind în cartea-i de rugăciuni, vântul, întorcând foile, șoptea cărții: „Cine poate fi mai sfânt ca tine?“; iar cartea-i răspundea: „Drăgălașa Elsa“; și cartea, și trandafirii spuneau adevărul.

Când împlini cincisprezece ani, Elsa se-ntoarse la palat. Împărătesa văzând-o atât de frumoasă, se făcu foc și pară de necaz, și prinse o ură de moarte pe biata fată. Ar fi dat mult ca s-o poată preface și pe ea în cocor ca pe frații ei; dar nu se-ncumetă la una ca asta, deoarece împăratul nu mai putea de dor să-și vadă fata.

A doua zi de dimineață, împărătesa intră în odaia de baie, care era toată de marmură, împodobită cu covoare frumoase și cu perne moi. Luă trei broaște, le sărută, și spuse uneia: „Tu să te așezi pe creștetul Elsei, când va intra în baie – ca să fie proastă ca tine“; alteia: „Tu,

pe frunte să i te așezi, să se facă urâtă ca tine, să nu o mai recunoască tatăl său“; iar celei de-a treia: „Tu pe inimă să-i stai, și s-o faci așa de rea, încât viața ei un chin să fie“.

Aruncă broaștele în apa limpede, care numaidecât se făcu verzuie, apoi o chemă pe Elsa, o dezbracă și o vârf în baie. În aceeași clipă o broască i se așeză pe creștet, alta pe frunte, și cea de-a treia pe inimă; dar Elsa parcă nici nu băga de seamă. Când ieși din baie, trei flori de mac roșii sângerău luciul apei. Dacă broaștele n-ar fi fost înveninate de sărutarea zgripturoaicei, atunci în trandafiri frumoși s-ar fi prefăcut. Se schimbaseră în flori, numai atingând capul și inima fetei, atât de curată și de sfântă era ea, încât toate vrăjitoriile n-aveau nici o putere asupra-i.

Vipera de împărătesă văzând că nu poate izbuti nimic cu toate farmecele ei, o spoi pe biata fată cu zeamă de nucă și-i făcu toată pielea neagră; apoi o năclăi pe obraz cu un fel de unsoare urâcioasă și-i încurcă tot părul, așa că era cu neputință s-o mai recunoști.

Împăratul când o văzu se sperie și zise că nu-i aceasta fata lui. Nimeni n-o mai recunoscă, afară doar de câinele din curte și de rândunele – dar ce folos, că nu puteau vorbi!

Atunci Elsa plânse amar și se gândi la frații ei care erau departe și, mâhnită, fugi din palat, străbătu câmpii și dealuri și se înfundă într-o pădure ce nu se mai sfârșea. Nu știa sigur unde se duce; singura ei dorință era să-și găsească frații care, nu mai încăpea acum nici o îndoială că și ei trebuie să fi fost izgoniți în lumea largă.

În curând se înnoptă. Biata fată nu mai vedea drumul; istovită, se lăsă pe iarba moale, se închină și își rezemă capul de rădăcina unui copac. Peste tot domnea o liniște deplină. Aerul era plăcut, și mii de licurici străluceau prin iarbă cu luminițele lor verzui. Atinse cu mâna o rămurică, și gâzele lucitoare picurară asupra-i ca niște firmituri de stele. Toată noaptea Elsa îi visă pe frații ei. Îi vedea jucându-se și scriind cu condeiele lor de diamant pe tăblițe de aur, și răsfoind cartea cu poze care valora jumătate din împărăție. Dar în loc să scrie ca altă dată pe tăbliță numai bețe și cercuri, acum scriau isprăvile lor mari, și tot ce-au văzut, și tot ce-au simțit.

În cartea cu poze toate erau vii: păsările cântau, oamenii se mișcau, veneau și vorbeau cu Elsa și cu frații ei. Și cum întorcea o foaie, toți își luau numaidecât locul, ca să nu se facă încurcătură printre poze.

Când se trezi Elsa, soarele era sus; dar ea nu-l vedea din cauza copacilor mari care-și întindeau ramurile dese deasupra ei; numai razele lui străbăteau și se părea că-i o pânză subțire de aur ridicată în vânt. Miresme dulci pluteau în aer, și păsările veneau și se așezau pe umerii fetei.

Auzea murmurul unei ape care curgea lin într-un lac, al cărui fund era din nisip curat și mărunț. Tot lacul era înconjurat de mărăcini înalți și stufoși, și numai într-un singur loc cerbii făcuseră o deschizătură. Pe acolo ajunse Elsa la marginea apei, care era așa de limpede, încât dacă vântul n-ar fi mișcat crengile și tufișurile, ai fi crezut că-s zugrăvite pe fund.

Când își văzu în lac fața ei așa de neagră și urâtă, se îngrozi; dar luând apă-n mâini și spălându-și

fața, se văzu iarăși curată și albă cum a fost. Atunci dezbrăcându-se de haine, intră în apă. Niciodată o limpezime de lac n-a oglindit o mai frumoasă față de împărat. După ce se îmbracă și își împleți părul, dând de-un izvor în apropiere, bău apă din pumni, și porni înainte-n adâncul pădurii fără să știe unde merge.

Se gândea la frații ei, și mai ales la Dumnezeu de sus, care n-are s-o lase pierzării. El care dă roade pomilor sălbatici pentru hrana celor rătăciți, El îi puse în cale un măr ale cărui crengi se-ndoiau de greutatea merelor ce le purta. Elsa se opri aici și își potoli foamea. Apoi iar porni, și merse, merse până ce-ajunse în desimea cea mai întunecoasă a codrului. Acolo tăcerea era așa de mare, că auzea lung răsuflând în urmă zgomotul pașilor ei, și foșnetul frunzelor abia atinse de picioarele sale. Nu se vedea o singură pasăre, și nici o rază de soare nu străbătea printre crengile lungi și stufoase. Trunchiurile copacilor erau așa de apropiate unul de altul, încât i se părea că-i închisă între gratii mari de grinzi. Niciodată nu-și închipuise o astfel de pustietate. Se făcu noapte; de data aceasta nu mai vedea nici un licurici prin iarbă și nici o stea pe cer. Cu mult amar în suflet, Elsa se culcă și adormi numaidecât. În somn, i se părea că ramurile s-au desfăcut deasupra ei și Dumnezeu din cer, înconjurat de îngeri, o privea cu bunătate. Când se trezi, nu știa bine dacă a visat asta, sau a fost adevărat.

Merse mai departe în puterea codrului și întâlni o babă cu un coș plin cu fructe, din care-i dădu și ei câteva. Elsa o întrebă dacă nu a văzut unsprezece feciori de împărat călări stăbătând pădurea.

—Nu, răspunse baba, dar ieri am văzut unsprezece

cocori; aveau coroane de aur pe cap, și se roteau în zbor pe deasupra unui lac, nu departe de-aici.

Și conduse fata pe-un coborâș; în vale șerpuia un râuleț, ale cărui maluri erau umbrite de copaci înalți cu crengile plecate.

Elsa își luă ziua bună de la bătrână, și porni înainte pe lunca râulețului până la capătul lui, unde se vărsa într-o nemărginită întindere de apă.

Acolo se desfășura marea în toată frumusețea ei; înaintea fetei, cât cuprindea cu ochii, era numai strălucirea mării; dar nici o pânză, nici o corabie nu se zărea. Cum să meargă mai departe? Se uită lung la pietricelele de pe țărm, cum le rotunjise și le poleise apa; și sticlă, și fier, și piatră, toate se neteziseră la fel, și doar lunecarea apei e mai ușoară decât atingerea delicată a mâinii unei fete.

—Pietricelele acestea s-au făcut așa lucii, de mult ce s-au frecat de valuri; iată cum tot ce-i aspru se netezește. Vă mulțumesc, valuri limpezi și neadormite, pentru învățătura ce-mi dați; am să fiu și eu neadormită. Inima îmi spune că voi aveți să mă duceți într-o zi lângă frații mei iubiți.

Pe iarba aruncată de mare, erau unsprezece pene de cocori, albe, stropite de câteva picături de apă. Rouă era sau lacrimi? Cine să știe? Elsa le adună și făcu un buchet. Ea nici nu băgă de seamă singurătatea; marea cu schimbările ei veșnice îi înfățișă în câteva ceasuri priveliști atrăgătoare, câte nu i-ar fi putut arăta toate lacurile într-un an de zile. Când venea un nor mare, negru, marea parcă zicea: „Și eu pot lua fața asta“. Atunci vântul tulbura valurile și ele se acopereau de-o

spumă albă. Când dimpotrivă, norii erau roșii și vântul potolit, marea se asemena cu o floare de răsură. Apa sălta ușor, ca pieptul unui copil adormit.

Către asfințitul soarelui Elsa zări unsprezece cocori, având coroane de aur pe cap, și care se apropiau de țarm.

Zburau unul după altul, parcă era o panglică lungă, albă. Văzându-i, ea urcă repede coasta și se ascunse în dosul unui tufiș. Îndată cocorii se așezară împrejur, fâlfâind din aripile lor albe și mari.

Când soarele scăpătă de tot, penele cocorilor căzură și ei se schimbă în unsprezece feciori de împărat: erau frații Elsei. Ea scoase un țipăt când îi văzu, și se aruncă în brațele lor chemându-i pe nume. Nespusă a fost bucuria lor când o văzură. Mare și frumoasă, aproape să n-o mai recunoască; râdeau și plângeau totodată, și înțeleseră că și ea fusese lovită de aceeași răutate a mamei lor vitrege.

—Noi zburăm sub chip de cocori, zise cel mare, atâta vreme cât soarele lucește pe cer; dar cum apune, luăm iar trup omenesc. Din pricina asta, aproape de asfințitul soarelui trebuie să ne așezăm pe pământ; dacă am zbura înainte în slăvile cerului, am cădea din înălțimi, ca niște oameni în prăpastie. Noi nu stăm în țara asta, locuim dincolo de mare, într-o țară tot așa de frumoasă, dar până acolo drumu-i lung de tot; trebuie să treci marea și nu-i nici o insulă unde să putem poposi noaptea. O singură stâncă ascuțită, unde abia încăpem înghesuiți unii într-alții, se ridică în mijlocul mării. Și când marea e înfuriată suntem adesea acoperiți de valuri; cu toate astea mulțumim lui Dumnezeu și

pentru adăpostul ăsta. Acolo ne petrecem noaptea sub chip de oameni. E singurul mijloc pe care-l avem

de a vedea țara noastră scumpă; și pentru a trece marea ne trebuie cele două zile mai lungi din an. Nu ne este îngăduit să ne

vedem țara decât o dată pe an. Unsprezece zile putem sta aici, și-atunci zburăm deasupra mării de unde zărim palatul în care ne-am născut și unde trăiește tatăl nostru, turnul înalt al bisericii unde este înmormântată mama noastră. Tufele și copacii parcă ar fi rudele noastre; caii sălbatici aleargă în livezi, ca-n vremea copilăriei noastre, cărbunarii cântă aceleași cântece vechi, pe care le-ascultam cu-atâta plăcere. Într-un cuvânt, aici e țara noastră, spre care pururi se îndreaptă gândurile noastre, și unde te regăsim în sfârșit, surioară. Mai avem două zile de stat, și pe urmă ne ducem într-o țară frumoasă, ce e drept, dar nu e țara noastră. Cum să te luăm cu noi? N-avem nici corabie, nici barcă.

—Ce-aș putea face oare, ca să vă scap? zise Elsa.

Și toată noaptea puseră la cale mântuirea lor; abia către ziuă ațipiră.

Elsa se trezi în bătaia de aripi a cocorilor. Frații ei, schimbați iarăși, se înălțau făcând roate mari în văzduh. Numai unul dintre ei, cel mic, rămase lângă dânsa. El puse capul pe umărul fetei, ea îi mângâia

